

Hizmet için yapılan meşveretlerde, gıybetin sınırını nasıl tayin edeceğiz. Bazen gıybet çizgisini aştığımızı düşünüyorum. Hangi hususlara dikkat etmek gerekir?

Risale-i Nur'da gıybet, yeterince izah edilip, hangi şartlarda gıybetin caiz olacağı hususlar ifade edilmiştir. İşin meşveret ya da istişare olması gıybetin hususiyetlerini çok fazla değiştirmez. Bu sebeple normal şartlarda gıybet nasıl caiz değilse, meşveret ve istişarede de aynı şekilde gıybet caiz değildir.

Şu var ki, birisi hakkında bir değerlendirme ve karar alınacaksa, meşveret heyeti cemaatin selahiyetli mercii olması hasebi ile fazla tasvir ve tahkire kaçmadan, icmalî bir şekilde o kimse hakkında görüşünü söyleyebilir. Lakin görüş ifade edilirken, o kimseyi tenfir ve tekdir etmemek gerekir.

Üstad Hazretlerinin şu ifadeleri gıybet ve meşveret arasındaki ince sınırı şöyle tayin etmektedir:

"Birisi: Şekvâ suretinde bir vazifedar adama der, tâ yardım edip o münkeri, o kabahati ondan izale etsin ve hakkını ondan alsın."

"Birisi de: Bir adam onunla teşrik-i mesai etmek ister, seninle meşveret eder. Sen de sırf maslahat için, garazsız olarak, meşveretin hakkını edâ etmek için desen: 'Onunla teşrik-i mesai etme. Çünkü zarar göreceksin.'"(1)

Nur talebeleri, manevî bir şahsın âzaları gibidirler. İman ve kardeşlik bağları Nur talebelerini âdeta bir vücut şekline sokmuştur veya sokmak gerekir. Böyle olduğu zaman bir Nur talebesinin başka bir Nur talebesinin gıybetini yapması, âdeta kendi âzasını ısırp dişlemesi gibi oluyor. Her ne surette olursa olsun, gıybeti geçit vermemek gerekir.

(1) bk. [Mektubat, Yirmi İkinci Mektup, Hatime.](#)